

## POST SCRIPTUM

Mamma närde en författardröm. Hon älskade böcker. Att fly in i när livet var tungt. Vi brukade låna en hel resväska med böcker från biblioteket. Som hon och jag släpade hem på bussen. Jag älskade också att läsa.

En riktig författare blev hon aldrig. Men kunde kanske blivit, om hon fått fortsätta sitt liv i lugn och ro.

Nu var hon bara en liten hemmafru som gick i livets trasiga skor. Som skrev kåserier, matreportage och dikter, som hon knattrade fram på sin gamla skrivmaskin. Dessa publicerades i diverse tidningar.

Vi barn brukade passa på att fråga om vi fick ta bullar och godis, när hon satt försjunken i sitt skrivande.

- Ja, ta, fräste hon, medan hon fortsatte att skriva. Efteråt kom hon inte ihåg vad hon sagt.

- Jo, men du sa att vi fick ta, sade vi, när hon skällde på oss för att vi ätit för många bullar.

Kåserierna hon skrev skildrade en trevlig och rolig familj. Där det mest konstiga kunde inträffa. De var mycket populära och lästes av många när de varannan vecka publicerades i stadens tidning.

Tyvärr så var det en drömvärld som mamma skildrade. En fasad som hon byggde upp. Som de flesta trodde var sann. Den verklighet vi levde i, skrev hon aldrig om. Och vi rädda barn, var lojala och berättade aldrig sanningen om den trevliga familjen. Som inte alls var trevlig.

Hon blev ofta hånad av sin man, för sin skriverier. Men de fattiga kronor hon tjänade, togs nådigt emot till det knappa hushållet.

Nu har jag övertagit hennes penna. Skriver om det som verkligen hände. Om den riktiga världen som vi levde i. Det hon aldrig vågade. Men jag räds inte något eller någon.

Mamma, jag tror att du ler i din himmel.

---

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Elisabeth Nilsson med Poeter.se id #33406 innehar upphovsrätten